

De box van cannabis

Quint Rabinowitz

ISBN 9789402110944

Eerste druk, oktober 2015

'Een betere metafoor (voor de hersenen) komt bij je op als je het ondergrondse complex van kamers vol met apparatuur bezoekt in het hartje van Londen van waaruit Winston Churchill dag en nacht met zijn oorlogskabinet en een grote staf vanaf 1940 de oorlog tegen Adolf Hitler leidde. Stafkamers behangen met kaarten, waar alle informatie op verschillende wijze gecodeerd of ongecodeerd via een heel netwerk van lijnen van over de hele wereld binnenkwam. Er werd gefocust op de belangrijkste informatie van dat moment, die wordt gecontroleerd, op waarde geschat, verwerkt en opgeslagen. Hiermee zijn talloze afdelingen goed gecoördineerd bezig. Er wordt op basis van deze geselecteerde informatie een conceptplan opgesteld, uitgewerkt en getoetst, waarbij alle beschikbare informatie wordt meegewogen. Voortdurend wordt er over het conceptplan overleg gevoerd met talrijke specialisten intern en extern. Na het wegen van alle opinies en informatie leidt dat dan tot de uitvoering van een definitief plan of tot het afzien van iedere actie. Het plan kan worden uitgevoerd door de landmacht (de motoriek), door de zeemacht (hormonen), door eenheden die in stiltes achter de linies opereren (het autonome zenuwstelsel) of resulteren in een bombardement door de luchtmacht (van neurotransmitters, slim gericht op één bepaalde hersenstructuur). Het meest effectieve is natuurlijk een gecoördineerde actie van alle strijdkrachten.'

Dick F. Swaab, in 'Wij zijn ons brein', september 2010

Gesprek tussen twee goudvissen: 'Ik geloof niet dat God bestaat.' 'Ik geloof van wel. Wie zou anders onze kom schoonmaken?'

Wiet van Broeckhoven

1 Regen

2 Sneeuw

1 Regen

1

Het kraanwater moet door vijftien meter koude koperleiding. Ik voel met mijn hand om de glazen douchedeur. Tergend langzaam wordt het warm. Liters ervan spoelen zomaar weg. De geiser hangt beneden in de bijkeuken en het badkamertje is boven. De droom van Sofie en mij is dit voormalige landbouwershuisje. Maar met een klein kut badkamertje. Naakt, in afwachting, leg ik mijn kin op de rand van het half open tuimelraam en staar naar de kassen van buurman Ten Boven. In de donkere novemberochtend gloeien ze als een ingeslagen meteoriet, een stralende bol van warmte en licht. Mijn dageraad begint in mist. Sofie ligt nog in bed. Met gespetter stap ik onder de warme douche. Gesloten ogen. Armen gebogen voor de borst, een halve foetushouding. Ik laat het druipende hoofd hangen, water, tranen, tranen, water. Het water spoelt alles van me af. Ik moet zo minuten hebben gestaan. Dan zie ik dat de douchebak is volgelopen tot aan het randje. Ik til op mijn hurken het rooster van het afvoerputje en peuter er met mijn vinger in. Gladde zeepresten. Met mijn vinger diep erin. Eerst maar even de douche afzetten. Terwijl de mistkou in de badkamer de stoom verdringt, hengel ik met mijn tandenborstel een kleverige prop haren uit de afvoer. Een stank van verrotting vult het krappe celletje. Mijn ellebogen bonken hol tegen glasdeur en tegelwand. Ik word hier nog eens totaal krankjorum. Godgloeiende-Jezus-Christus, wat een lucht. Als van een verloren sok die maanden, wat zeg ik: jaren, in je wasmachine meedraait. Mijn maag trekt samen.

Ik kots ervan. Kolere. De scherpe zure stank knijpt mijn strot dicht. Uit mijn maag reutelen bonkjies halfverteerd voedsel omhoog. Hulk-hulk-hulk doe ik als een zieke kat...Bwaaa. Tering-tyfus. Dat moet ook allemaal door het putje. En het water loopt maar niet weg. Ik sta in mijn eigen braaksel...de weke prut te vertrappen. Wat een worsteling aan het begin van de dag!

Watermoleculen worden eindeloos gerecycled. Een statisticus heeft eens wetenschappelijk zitten doorrekenen hoe groot de kans is dat uit mijn kraan op dit moment H₂O-moleculen komen die ooit in het glas wijn van Napoleon hebben gezeten. Napoleon dronk de wijn. Hij zweette het vocht uit, dat in de lucht verdampte. Of het kwam via zijn urineweg in een gracht of via een rivier in zee. Daar verdampte het later dan toch. Uiteindelijk regenden die watermoleculen weer ergens op aarde neer.

Zo bekeken put al het leven uit dezelfde watervoorraad...uit hetzelfde tranendal.

Als ik me afdroog, kijk ik in de bewasemde spiegel. Druppels condens vloeien samen, trekken strepen, krommen de weerkaatsing. Boze wenkbrauwen, strakke wangen, dunne lippen, hangende mondhoeken. De ogen, samengeknepen. Een woedende blik. Niet bepaald een monter voorkomen.

In de harige slijmsliert vind ik een oorbelletje ... dat is van Sofie! Een glazen druppel. Het lijkt een bevroren druppel water. Bijna door het putje gespoeld.

2

'Het is oorlog', roep ik theatraal. 'Jij tegen de hele wereld.' Loek kijkt voor zich uit. Mijn geacteerde opwinding steekt af tegen zijn matheid.

'Ja.' Hij glimlacht flauwtjes. Hij staat er anders in, in deze strijd. 'Je hebt gelijk.'

Loeks magere gezicht is gaaf en bleek. Op de wangen een baard van twee weken. Het donkerblonde haar lang, golvend, vet spul erin. AC-milan verdediger Paolo Maldini. Maar dan zijn doodzieke broertje. Loek zit met het lange lijf ineens gedoken naast me in de Ford Mondeo. De Mon Dieu, zoals ik mijn koets liefkozend noem. Donkerblauw: skynight blue. De auto rijdt als een hovercraft, een blad op rimpelloos water.

Ik breng Loek naar zijn huis. Zwevend in mijn ruimteschip. Wiegend bijna. Het koetswerk van de Mon Dieu dempt alle buitengeluiden. Dat geeft een vervreemdend effect. Je begeeft je in de drukke stad maar het lijkt een droomreis.

Loek grinnikt. Hij haalt een cd van Michael Jackson uit zijn zak. Wel eens wat anders dan die agressieve rap van Eminem. Mij verrast zijn plotselinge belangstelling.

'Michael Jackson heeft heel mooie nummers gemaakt', mompelt Loek. Het zilveren plaatje schuift hij in de speler. Ik zet het volume luider.

'Ik zou wel in een achtergrondkoortje willen meezingen', grapt hij. Samen zingen we uit volle borst de achtergrondstukjes bij *Ben* van de achtjarige Michael Jackson. We lachen.

‘We hebben morgen een afspraak’, zeg ik als ik hem afzet in de Groene Laan. ‘Ik sta hier om 10 uur voor je deur. Niet vergeten.’

3

Loek gaat zich aanmelden bij de Groenlo-verslaafdenopvang en ik rijd hem erheen. G.K. den Oudensingel?? Ik krijg dat adres maar niet op mijn navigator. G... GK... g den... Godskolere. Vooruitgang...steeds meer gemak maakt het leven er niet aangenamer op.

‘Maar ik wéét de weg’, protesteert Loek, ‘Ik ben daar eerder geweest.’ Hij dringt niet aan. Hij probeert even, dan is het initiatief weg.

‘Het is zo gedaan...even zoeken...het kan niet moeilijk zijn, zo’n singel...Den Ouden??...godverdomme nog an toe, zeg.’ Dan ‘Oudensingel’ geprobeerd. Warempel, daar komt de rest vanzelf.

‘Zo, we kunnen’, lach ik opgelucht, ik schakel in zijn één en laat de koppeling opkomen.

We zoeven richting het centrum van Rotterdam.

Het Jugendstil gebouw staat in een oud stadsdeel van Rotterdam. Hoekig, donker, somber. Achter de Euromast, aan een zeventiende-eeuwse haven, bij een achttiende-eeuwse stenen brug met ijzeren spijlen en een glazen metrostation. Het Groenlo-kantoor is een gerenoveerde kerk. Aan de buitenkant herken je de historie. In zwart op wit plastic schreeuwt het logo: GROENLO.

Loek rookt op de stoep eerst een sigaret. Even op adem komen, hoor. Rustig aan. Zo...nou...eens kijken, wat hebben we hier? Ik wacht in de droge herfstkou en zoek gesprekstof. Loek spreekt weinig.

De sigaret is op...we kunnen.

In de krappe entree treffen we links een balie op borsthoogte. Open daarboven, geen afscheiding. Tegenover ons een glazen schuifdeur die de toegang tot de wachtkamer afsluit. Deze zal zich elektrisch openen, als de baliemedewerkster op een knopje drukt. Opdat niet iedere gestoorde zomaar kan doorlopen. Haar boos over de balie trekken gaat ook niet. Daarom is deze zo hoog.

‘Goedemorgen, heeft u een afspraak?’, vraagt ze. Haar ogen zijn vriendelijk. De bril die ze voor het lezen nodig heeft, staat als een diadeem op het kort geknipte haar. Ze draagt een open gebreide coltrui. Ze heeft geen nek. Haar hoofd ligt als een eitje in de ruime kraag.

‘Nee’, zegt Loek tegelijk met mijn ‘Goedemorgen’.

Onze woorden tuimelen over elkaar. Loek laat mij het woord. ‘Goedemorgen’, herhaal ik, ‘en nee, we hebben geen afspraak. We willen graag met iemand spreken.’

‘Is het voor u of voor u?’, vraagt de schat. Ze kijkt naar mij en dan naar Loek. Loek ziet eruit als een schipbreukeling.

Maanden heeft hij op een onbewoond eiland zichzelf met rupsen en torren gevoed. Zijn lichaamstaal drukt algehele uitputting uit. Zijn handen zijn knokig. Mij hebben leerlingen weleens vergeleken met de James Bond van Skyfall: Daniel Craig. Dat is een ander verhaal, nietwaar? Poetst zijn schoenen.

‘Het is voor mij’, zegt Loek verlegen. ‘Ik ben hier al eerder geweest. Maar ik heb mijn traject niet afgemaakt.’

De receptioniste hakketakt op haar toetsenbord en tuurt op haar scherm. De glazen wand blijft gesloten. In de wachtkamer achter de automatische deur zitten twee mensen. Die is berekend op pakweg veertig. Twee paar ogen kijken onze richting op. Mensapen achter glas. Altijd die ogen. Schichtige, schuldige, waterige, rode ogen. Loek kijkt zo.

De stoelen lijken metrobanken. Verchroomd staal het frame en de zitting kunststof. Als in een voetbalstadion of een tram. Linoleum op de grond. Gesausde gipsen wanden. Hoog plafond. In die ruimte kun je zonder probleem de boel onder kotsen, je bekertje chocolademelk tegen de muur smijten of je polsen doorsnijden.

De receptioniste heeft in een digitale agenda een gaatje gevonden. Van mevrouw Kwijtzeil. Standaardintake: gesprekje, diagnose enzovoort. Ze heeft ruimte over drie weken. Loek wil na de intake in een kliniek worden opgenomen.

‘Kan er niemand eerder?’

‘Helaas, meneer.’

‘Kijk, u moet begrijpen. Nu is mijn zoon gemotiveerd. Dat kan morgen anders zijn.’

‘Alle agenda’s zitten vol, meneer.’

‘We dreigen drie weken vertraging op te lopen’, zucht ik richting Loek.

‘Wat u kunt doen? U kunt alvast een kijkje nemen bij de kliniek.’

Buiten steekt Loek een sigaret op. Hij trekt de rook diep in zijn longen. Even op adem komen, hoor. Rustig aan.

Zo...nou...eens kijken, wat hebben we hier?

‘Het leek me anders niet druk in de wachtkamer. Of zouden in alle gespreksruimten nu gloedvolle intakegesprekken plaatsvinden?’ Ik voel opwinding. Woede welt. Nee, nou is ie mooi! Je ziet geen mens. Het hele pand is verlaten...een verdwaalde conciërge zit te maffen op een stoel. Geen geluid, alles stil. Alle deuren dicht. Ze zitten gewoon thuis – thuis werken – of drinken een kop koffie...hoe laat is het?

Godgloeiende-tering. Praatje over het weer bij de automaat...het gaat nergens over. Maar een cliënt moet een afspraak maken voor over een maand. Nou vraag ik je?

Loek is bijna twee meter lang. Uit de massief wollen houtje-touwtjejas steken zijn magere handen en hals als lucifers uit een kastanje. Nu hij zich niet geschoren heeft, zie je hoe dicht zijn baardgroei is. Zijn stem is lager dan van mij, maar met dezelfde klankkleur. Als ik rustig ben, klink ik als hij. Als hij opgewonden is, klinkt hij als ik.

Zijn houding is gebogen, alsof hij zijn lichaam te groot vindt. Hij blijft koel. Nee erger, hij toont koud, gevoelloos.

4 Loeks diplomering

Als conrector maak ik lange werkdagen en slaap ik slecht.

Leidinggevende ben je 24 uur per dag, zeven dagen lang. Ik heb een opschrijfboekje op mijn nachtkastje met een speciale kleine zaklamp

ernaast. 's Nachts bedenk ik dingen. Die moet ik opschrijven, anders blijven ze door mijn hoofd spoken.

Ik ben het eerst op school en ga als laatste weg. Een verantwoordelijke moet er zijn, als er iets gebeurt. De tijd daartussen wordt ingenomen door overleg. Mijn baas legt een zware claim op me voor de onderwijsontwikkeling. De klacht van mijn team is: je bent altijd aan het vergaderen over beleidsvernieuwing, maar voor de dagelijkse uitvoering zien we je nauwelijks. Ik kan me niet opsplitsen.

Meestal lopen het wel los met de problemen, maar dit keer moet ik echt tegelijk op twee plaatsen zijn. 12 Juni zijn de overgangsvergaderingen. Het team heeft me op het hart gedrukt dat ik er móet zijn voor de bespreekgevallen. Natuurlijk heb ik mijn agenda vrij gehouden.

Maar 12 juni heeft Loek zijn diploma-uitreiking.

Bij Joan was ik erbij. In het kerkgebouw naast de school. Mooi en indrukwekkend. Kroonluchters, rijen eikenhouten banken, een kansel. Alle examenkandidaten in gala. Meisjes in japon, jongens nu eens niet in spijkerbroek.

Ik had Loek zijn outfit thuis al mogen bewonderen. Wat stond het hem goed: donkerblauw kostuum en lichtgeel overhemd met das!

Weken achtereen, elke nacht, elke dag, tolde het door mijn hoofd. Hoe kan ik op beide gelegenheden zijn? Een smoes verzinnen: hoofdpijn, keelontsteking,...nee, iets besmettelijks: Mexicaanse griep... Iets persoonlijks: moeder naar het ziekenhuis met gebroken heup.

Overmacht: autopech, maar dat duurt geen dag... Ik ben in staat mijn eigen benen te breken.

Met een smoes lukt het niet. Er is geen enkel feit dat een excuus kan zijn om als conrector afwezig te zijn op de overgangsvergaderingen! Dan maar erop gokken dat ik op tijd zou kunnen vertrekken en Loeks uitreiking zou kunnen meemaken. Die dag word ik wakker met een rots van tien kilo in mijn maag. Bij het lozen van mijn ochtendplas schijt ik de pot vol.

De overgangsvergaderingen die dag, ze duren en duren. 's Morgens lopen ze al uit. Voor elke klas stapt een andere docentencombinatie het lokaal binnen. Alle ingevulde lijsten zijn voldoende vermenigvuldigd. Mijn grootste angst wordt bewaarheid. Cijferlijsten zijn onvolledig. Werkstukken moeten ter plekke nog nagekeken worden. Zelfs vandaag blijken er herkansingen, waarvan ik niets wist! Een collega is ziek. (Wat heeft ie? Ernstige rugpijn, kan geen autorijden.) Hij moet thuis gebeld worden voor cijfers. Klassendocenten heroverwegen hun lijstjes van bespreekgevallen. Het schiet niet op. Zo traag als stront. Wachten op collega's, wachten op cijfers, wachten... Zijn we er allemaal, dan wordt elk detail meteen mee geëvalueerd: de toetsen, de werkdruk, de schoolmethode...het weer. Gloeiende-Christus-alle-tyfus-Jezus. Een klassendocent neemt zorgvuldig de tijd voor een stevig betoog. 'En daarom kunnen Sjoerd en Menno het schooljaar niet overdoen.' Het duurt en duurt maar. En ik kan niets doen...zo gaat het nu eenmaal bij mijn team. Al jaren.

Vier uur begint Loeks diplomering. Het is nu drie uur, we hebben de lunch al overgeslagen, en nog zijn er twee klassen te gaan: vijftig leerlingen. De autorit van mijn werkplek naar Rotterdam-Noord duurt een half uur. Schat ik.

Vier uur. Ik zit in de auto. Haasten, haasten. Ik ben te laat. Oh, ik ga het niet redden. Gas geven. Natuurlijk ga ik het wel redden. Nog net op het laatst...ik voel het gewoon. Het komt helemaal goed. Heus, ik zie hen in ieder geval nog als ze uit de kerk komen. Dat Loek mij lachend vertelt wat zijn mentor over hem heeft gezegd.

Maar ik sta voor de open brug.

Op de rondweg rijdt het verkeer langzaam.

De stoplichten springen net voor mij op rood.

Er is geen parkeerplaats in de buurt.

Paniek.

Terwijl ik koortsachtig zoek, belt Sofie op mijn mobieltje.

'Het is voorbij. Het was mooi. Loek is met zijn vrienden naar een afterparty. Ik ga nu naar huis.'

Ik hoef geen parkeerplaats meer.

5

Zittend in de Mon Dieu laten we de buurt op ons inwerken.

Motor aan, voor de verwarming. We zijn meteen gaan kijken bij de afkickkliniek op het Regentesseplantsoen. Het gebouw lijkt een gewone jaren 70-doorzonflat. Gele platen, bruin gebeitste kozijnen. We mochten door de slagbomen, toen ik in de intercom zei dat we vragen hadden over de verslaafdenopvang. Buiten, op het complex hangen enkele bewoners rond. Oudere jongeren. Vijftig, veertig jaar, schat ik. Dunne, kromme lichamen, vale gezichten, lagen T-shirts, trainingsjacks en jassen over elkaar aan. Hun problematiek ligt er niet óp als een poncho zoals bij Loek, maar die is als een zeil derdegraads in hun huid gesmolten.

Loek is 23 jaar.

Een uitgelaten groepje keert terug van boodschappen doen. Plastic tassen. Sommige bedrukt met het Drinkebroer-logo. De stemming is olijk wanneer flessen uit de tassen worden verdeeld. Vet lachende gezichten, dof kletsende schouderklopjes. Ze zijn al dronken, en drinken binnen verder. Het is één fantastisch feest.

Met holle ogen staart Loek vanuit de autostoel.

‘Kom,’ stel ik voor, ‘laten we binnen kijken.’

6

Op de weg terug in de auto begint Loek uit het niets: ‘Ik voel me soms net een krab. Die zijwaarts loopt.’ Zijn hand vormt een krab. Hij beweegt de hand met de lange vingers over het dashboard naar links.

‘Er is iets waardoor ik mij alleen maar zijwaarts kan verplaatsen’, gaat ie verder. Hij beweegt zijn hand naar rechts. Het lijkt warempel net een dier. Die hand. Er zijn momenten dat ik overrompeld ben door mijn zoon. Even piept er een wonder door uit zijn wereld. Als een Jakobs ladder van tussen donderwolken.

7

Ik kom zijn douchekop en zijn bed repareren.

De doucheslang en –kop waren op natuurlijke wijze gesleten.

Dat gebeurt nu eenmaal met het spul dat huisjesmelkers in hun interieur verwerken. Maar het bed blijkt een ander verhaal.

Jasira had Loek zo boos gemaakt dat hij zijn bed in elkaar had getrapt. Totaal aan gruzelementen, trap...krak. De stukken spaanplaat zijn met parkertje en beugel los geschopt...gaten in het hout...hele lappen finer liggen er los bij.

Zo kennen we Loek niet. Of...tja...Jasira is natuurlijk van het passionele, warmbloedige, mediterrane mensenras. Dat kan aanstekelijk zijn. Dus schoot Loek ook in onstuitbare razernij. Op gebied van ruzie maken ben ik een schijterd. Ik houd me in. Als iemand in mijn omgeving woest wordt, trekt een stoïcijnse deken van rust over mij heen. Boosheid vind ik een lachwekkende emotie. Een boos gezicht ziet er raar uit. Wat een boos iemand zegt, is ongecontroleerd, met vreemd hoog stemmetje. Het woord alleen al: boos! Boos. Boos.

Op gebied van ruzie maken wantrouw ik mezelf. Als ik mijn woede lucht zou geven, kunnen er dingen gebeuren waar ik mijn leven lang spijt van heb. Gezond ruzie maken is een ware kunst.

De hele straat waar mijn zus Ellie woont, had zich beklaagd bij een burenpaar, omdat daar voortdurend slaande ruzie was. De borden, vazen en ander huisraad vlogen door de kamer. Het gekrijs en gescheld was niet van de lucht. Buren dachten dat er een geit werd geslacht. Dat kon een ochtend, middag en avond achter mekaar doorgaan. Maar die ruzies waren niet het ergst. Na de ruzie maakte het echtpaar het weer helemaal goed. Lief dat ze elkaar vonden! Het kon niet op. Poeppie, schatje!!...hoorde je. Daar begon het geschreeuw opnieuw, luidruchtiger. Het bonken en loeien nam een wending. Met ledikant en al rampetampten ze de trap af. Grommend en

koerend bekenden de lovers elkaar hun liefde. De ramen rammelden ervan.

Loek is minstens tien kilo afgevallen in de afgelopen twee maanden. Hij ziet er nog bleker uit dan tijdens het bezoek aan de Groenlo-kliniek. En zijn scheermesjes zijn - denk ik - op. Hij lijkt de Messias wel.

Jasira is thuis.

Jasira is een teer poppetje met stijl uitgeborsteld krulhaar. Zwart. Ami Winehouse. Ook die spillebeentjes. Haar huid lijkt doorzichtig. Het witte smoeltje wordt scherp getekend door donkere ogen en geëpileerde wenkbrauwen. Breekbaar...met iets verontrustends in haar blik.

Terloops neem ik de huiskamer, de badkamer, de achterkamer, de trap en de zolder in me op. De woning lijkt het hol van een slapende draak. Jurkjes, hemden, truien, vesten, jeans, ondergoed, riempjes, bh'tjes, jassen, tassen en honkbalcaps liggen verspreid over vloer, tafel en bankstel. Heel de bliksemse bende, stapels en stapels. Ik herken de geleende onderbroek van mij, midden in de huiskamer. Is die daar uitgetrokken? Sigarettenpeuken, as, kopjes met as, glazen met as, borden met etensresten en as, jointfilters gerold van vloeikartonnetjes. Stof en stank. Opengerukte verpakkingen. Apparaten met uitpuilende bedrading. Tijdens de reparatie in de steek gelaten. In de vensterbank een cactusje, met een ontroerend rood bloempje.

De snaren van de Spaanse gitaar zijn allemaal tegelijk gebroken.

‘Hoe kan dat nou?’, informeer ik onnozel.

‘Die heeft Jasira doorgeknipt’, verklaart Loek toonloos.

Jasira raapt boeken op en legt het op een wankel stapel aantekeningen: ze zijn beiden bezig met een studie.

Achter de bank staat de tweede gitaar, ook alle snaren doorgeknipt.

Kolossale garnalen...verstild met die sprieten alle kanten op.

Terwijl ik de nieuwe douchekop aansluit, beginnen Jasira en

Loek kledingstukken te rapen en op te vouwen. Er is dus een

kast! Ze zien het wél! Voor mij ruimen ze op. Na de

douchereparatie kijken Loek en ik naar de brokstukken van het bed.

Loek geeft de oorzaak: ‘Ik was boos.’

8 Ontgroening

Loek heeft zich aangemeld voor een kennismakingskamp van de studentenvereniging Icarus.

Dat lijkt hem leuk. Een vriend van de havo, Tim, gaat mee. Vrijdag vertrekken, zondag terug. Elk contact met de buitenwereld wordt afgesneden. Het is verboden om mobiele telefoons mee te nemen. Sofie en ik vrezen voor een ontgroening. We kennen de berichten uit de krant van vorig jaar. Een student was gedwongen een liter jenever te drinken. Studenten moesten in een bak met slachtafoal zwemmen.

De voorzitter van de studentenvereniging en zijn trawanten bedenken wat er gebeurt. De uitvoering ligt bij tweedejaars studenten. Daarmee komen ze in het reine met de nachtmerrie die hún ontgroening was.

Alles gebeurt in het geheim. Ouders kennen de locatie bijvoorbeeld niet.